

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 3Csp/65/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8819201042
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Vaľuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2021:8819201042.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Milanom Vaľušom v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, proti žalovanému: Z. P., J.. XX.XX.XXXX, Y. G. X.U. X, XXX XX I. J. Y., o zaplatenie sumy 2.952,39 eur s prísl., t a k t o

rozhodol:

- I. Súd žalobu žalobcu čo do zvyšku z a m i e t a .
- II. Žalovanému sa n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia dlžnej istiny vo výške 2.952,39 eur, úroky vo výške 476,50 eur, úroky vo výške 2.196,30 eur, úroky zo zostatku nesplatennej istiny, t. j. zo sumy 2.952,39 eur, vo výške 25,12 % ročne zo sumy 2.952,39 eur, od XX.XX.XXXX do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.952,39 eur od XX.XX.XXXX do zaplatenia, poplatky vo výške 42,95 eur a náhrady trov konania.

2. Tunajší súd rozsudkom, č. k. 3Csp/65/2019 - 68 zo dňa 28.08.2019, žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.002,40,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.002,40,- eur od XX.XX.XXXX do zaplatenia, a to všetko v mesačných splátkach po 80,- eur mesačne, ktoré splátky sú splatné vždy do 25. dňa toho ktorého mesiaca na adrese žalobcu pod následkami straty výhody splátok, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol. Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania nepriznal. Čo do povinnosti žalovaného zaplatiť žalovanému sumu vo výške 2.002,40,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.002,40,- eur od XX.XX.XXXX do zaplatenia, nadobudol rozsudok právoplatnosť dňa 18.10.2019.

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku II. a III.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. a), f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). V prvom rade poukázal na to, že úroková sadzba predstavuje cenu, ktorú musí dlžník zaplatiť za požičané peniaze, pričom táto je určená špecificky, nakoľko je pomerom celkového požadovaného poplatku, ktorý musí dlžník zaplatiť veriteľovi, aby získal úver za vopred dohodnutú dobu, k objemu úveru, ktorý je dlžníkovi skutočne k dispozícii. Úrokové sadzby sú ovplyvnené najmä ponukou a dopytom po kapitály, ako aj celým radom ďalších faktorov. Zároveň výška odzrkadľuje nakoľko rizikovým sa banke javí poskytnutie úveru. Nesúhlasil s tvrdením súdu, že výška úrokovej sadzby je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka, pretože súdom uvedená hodnota predstavuje priemernú hodnotu, teda ide o tzv. aritmetický priemer. Z uvedeného teda vyplýva, že do tejto hodnoty z jednej strany vstupujú ako minimálne hodnoty úrokovej sadzby, ako aj maximálne. V tomto zároveň poukázal na skutočnosť, že maximálna výška dohodnutých zmluvných úrokov v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy

nebola žiadnym spôsobom limitovaná. V tomto smere poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorého by neprímeraným úrokom bol taký, ktorý by prevyšoval štyri až päť a pol násobne obvyklú úrokovú sadzbu. Ďalej namietal, že v prípade, ak súd chcel zaujať záver o neprímerane vysokej sadzbe zmluvných úrokov, mal tak urobiť po dôkladnom dokazovaní, pretože nestačí na uzavretie záveru o prípadnej neplatnosti dojedanej výšky len odkaz na priemernú výšku úrokových sadzieb v danom období. Rovnako aj tu poukázal na rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom. Vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR a na odlišné stanovisko podpredsedu Ústavného súdu JUDr. Milana L'alíka, teda, že ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom, ale nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Krajský súd v Prešove rozsudkom, č. k. 13CoCsp/24/2020 - 106, zrušil rozsudok vo výroku II. a III. a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení Krajský súd v Prešove uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom - posúdiť, či uzatvorená zmluva spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti, či došlo k platnému predčasnému zosplatneniu a k platnému postúpeniu pohľadávky z bankového subjektu na nebankový subjekt a v nadväznosti na uvedené zistenia, opätovne rozhodnúť o zvyšku žalobcom uplatneného nároku - následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodniť. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.02.2021.

5. Dňa XX.XX.XXXX bola medzi právnym predchodcom žalobcu - spoločnosťou Poštová banka, a.s. v právnom postavení veriteľa a žalovaným v právnom postavení dlžníka, uzavretá zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX, súčasťou ktorej sú Všeobecné obchodné podmienky a Obchodné podmienky pre úver (ďalej len „VOP“, „OP“, „Zmluva“). Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému titulom Zmluvy postúpením na základe Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa XX.XX.XXXX uzavretá medzi spoločnosťou Poštová banka, a.s. ako postupcom a spoločnosťou BENCONT COLLECTION, a.s. ako postupníkom. Na základe zmluvy bol žalovanému poskytnutý úveru zo strany Poštovej banky, a.s., a to vo výške 3.000,- eur. Žalovaný sa podľa zmluvy zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v splátkach vo výške podľa zmluvy o úvere, výška každej splátky, vrátane skladby a splatnosti jednotlivých splátok úveru je zrejmá z predpisu splátok. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania s platením čo i len jednej splátky, veriteľovi vznikol nárok požadovať predčasné splatenie úveru vrátane príslušenstva. Pred zosplatnením úveru bol zo strany právneho predchodcu žalobcu uplatnený postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a žalovanému bolo zaslané upozornenie pred zosplatnením úveru. V upozornení pred zosplatnením bol žalovaný oboznámený s tým, že je viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti pohľadávka z titulu Zmluvy a zároveň bol žalovaný vyzvaný na doplatenie dlžnej sumy. Vzhľadom na to, že žalovaný úhradu pohľadávky nevykonal do 15 kalendárnych dní od doručenia upozornenia banky, veriteľ - Poštová banka, a.s., pristúpil k zosplatneniu úveru listom - výzva na úhradu dlžnej sumy. Žalovaný aj napriek zaslanej výzve nezaplatil dlžnú pohľadávku. V súlade s Obchodnými podmienkami vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť za poskytnutý úver úroky. Takto určená úroková sadzba je v zmluve dojednaná vo výške 25,12 % ročne, pričom výška úrokovej sadzby je špecifikovaná aj v listine „Aktuálny stav úveru“ zo dňa XX.XX.XXXX. V zmysle Obchodných podmienok, v prípade, ak sa úver stane predčasne splatným, veriteľ je ďalej oprávnený úročiť nesplatenú istinu úveru úrokov dojednaným v Zmluve. Ďalej si žalobca uplatňuje voči žalovanému aj príslušné zákonné úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne. V zmysle OP, vznikla ďalej žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi aj príslušenstvo pohľadávky, a to vrátenie poplatkov. Takto určená výška dlžných poplatkov je 42,95 eur a je podrobne špecifikovaná v Aktuálnom stave úveru zo dňa XX.XX.XXXX.

6. Žalobca k žalobe doložil Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, Obchodné podmienky pre úver, Všeobecné obchodné podmienky, Zmluvu o postúpení pohľadávky s príslušnou časťou prílohy, Predpis splátok k zmluve o úvere, Listina Aktuálny stav úveru, Upozornenie s podacím hárkom, výzva na úhradu dlžnej sumy s doručenkou, špecifikácia úrokov, sadzobník poplatkov.

7. Žalobca a žalovaný ako klient uzavreli dňa XX.XX.XXXX zmluvu o úvere - dobrápôžička, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 3.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 96 mesačných splátkach po 77,30 eur, počnúc dňom XX.XX.XXXX, pri výške úrokovej sadzby 25,12 %

ročne, RPMN 28,21 % a priemernej RPMN na trhu 16,81 %. Dátum konečnej splatnosti bol stanovený na deň XX.XX.XXXX. Celková čiastka úveru vo výške 6.926,51 eur.

8. V zmysle čl. II Obchodných podmienok pre spotrebiteľské úvery (ďalej len „OP“), ZoÚ- zmluva o úvere, ktorou sa banka zaväzuje poskytnúť dlžníkovi úver po splnení dohodnutých podmienok a dlžník sa zaväzuje poskytnutý úver vrátiť a zaplatiť celkové náklady spojené s úverom. V závislosti od Obchodného miesta, kde je ZoÚ uzatváraná, môže byť návrh súčasťou listiny ZoÚ.

9. Podľa čl. V bod 5.7 OP, banka poskytnutý úver úročí dohodnutou úrokovou sadzbou. Ak je dlžník v omeškaní so splácaním úveru, banka dlžné sumy úročí dohodnutou úrokovou sadzbou, ako aj zákonným úrokom z omeškania a to až do času úplného splatenia omeškanej sumy. Splatením úroku z omeškania nie je dotknutý nárok banky na náhradu škody, ktorý jej vznikne porušením povinností vyplývajúcich dlžníkovi zo ZoÚ, z OP a /alebo VOP.

10. Dlžník je povinný splácať poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach zahŕňajúcich splátku istiny a úrokov a v prípade poistenia úveru dlžník spolu s mesačnými anuitnými splátkami uhradza aj náklady spojené s poistením v termínoch a vo výške dohodnutých v ZoÚ (čl. VI bod 6.1 OP).

11. V zmysle čl. VI bod 6.8 OP, ak dlžník/spoludlžník je v omeškaní s platením čo i len jednej splátky alebo jej časti banka je oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný. V prípade omeškania dlžníka/spoludlžníka s platením splátok je banka oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný, ak je dlžník v omeškaní viac ako tri mesiace so zaplacením splátky a banka upozornila dlžníka /spoludlžníka na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní.

12. Podľa čl. I bod 1.1, 1.2 a 1.3 Všeobecných obchodných podmienok, Poštová banka, a.s. vydáva tieto Všeobecné obchodné podmienky, ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, ktoré tvoria časť jej obsahu. Tieto VOP upravujú práva a povinnosti medzi bankou a klientom. Ustanovenia zmluvy a osobitných obchodných podmienok majú prednosť pred VOP. Právne vzťahy neupravené Zmluvou, osobitnými obchodnými podmienkami a VOP sa spravujú podľa príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov.

13. Z listiny „ Aktuálny stav úveru ku dňu XX.XX.XXXX“ je zrejmé, že žalovaný celkovo na predmetný úver vo výške 3.000 eur uhradil sumu 997,60 eur.

14. Žalobca výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa XX.XX.XXXX žalovanému oznámil, že vzhľadom k tomu, že svojim konaním podstatným spôsobom porušil ustanovenia Zmluvy o úvere zo dňa XX.XX.XXXX a obchodných podmienok, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, stáva sa úverová pohľadávka k XX.XX.XXXX predčasne splatnou v celom rozsahu. Zároveň ho vyzval uhradiť dlžnú sumu vo výške 3.471,84 eur v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. Žalovaný si zásielku neprevzal ani v odbernej lehote.

15. V zmysle Sadzobníka poplatkov platného od XX.XX.XXXX poplatok za 1. upomienku predstavuje sumu 10,- eur, poplatok za 2. upomienku sumu 25,- eur, poplatok za výzvu na splatenie úveru sumu 3,50 eur a poplatok za upozornenie pred výzvou na splatenie úveru predstavuje poštovné v zmysle Tarify SP, a.s..

16. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že je v kontakte so žalobcom a zástupcom žalobcu, že bol dohodnutý zmier tak, že zaplatí dlh na splátky po 80,- eur mesačne. Bolo mu však doručené ďalšie vyjadrenie žalobcu, kde žalobca udáva, že žiada zaplatiť dlh na splátky po 60,- eur mesačne za obdobie 10 rokov. Ďalej uviedol, že žiada zaplatiť dlh na splátky po 80,- eur mesačne. Žalobca s týmito splátkami súhlasil. Trovy konania si neuplatňuje. Na 80,- eurových mesačných splátkach sa prakticky so žalobcom dohodol.

17. Žalobca vo svojich písomných vyjadreniach uviedol, že trvá na podanej žalobe v celom rozsahu a súhlasí s mesačnými splátkami vo výške 80,- eur mesačne.

18. Po rozhodnutí Krajského súdu v Prešove bolo nariadené pojednávanie, na ktorom žalovaný uviedol, tieto skutočnosti: že uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.01.2021 obdržal. Žalovaný ďalej

k veci udáva: Ja som voči rozsudku Okresného súdu vo Vranove nad Topľou nepodal odvolanie, podal odvolanie žalobca. Chcem ešte k veci dodať, že ja od vynesenia rozsudku Okresného súdu vo Vranove nad Topľou zo dňa 28.08.2018 som platil mesačné splátky po 80,- euro, tieto splátky platím prakticky ku dnešnému dňu. Ja som sa telefonicky spojil so žalobcom a tento mi povedal, že mám splátky po 80,- euro platiť až do Z. alebo P. XXXX. Ja takto postupujem. Uviedol, že nemá návrhy na dokazovanie žiadne. Chce však uviesť, že všetky platby, ktoré platí žalobcovi, by mal mať žalobca evidované.

19. Žalobca v písomnom podaní zo dňa 08.09.2021, ako odpoveď na výzvu súdu zo dňa 27.08.2021 uviedol nasledovné skutočnosti: Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorú uzatvoril žalovaný s pôvodným veriteľom - Poštovou bankou, a.s. obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a to v zmysle ust. § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti si žalobca však dovoľuje poukázať na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016, vo veci C-42/15 v zmysle ktorého Súdny dvor dospel k záveru, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zároveň súdny dvor dospel k záveru, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Zároveň žalobca poukazuje aj na rozhodnutie Okresného súdu Prešov zo dňa 22.02.2016, sp. zn.: 9C/404/2015, v ktorom Okresný súd Prešov v odôvodnení rozhodnutia uvádza „Vo vzťahu k vyššie uvedeným záverom výkladu § 9 ods.2 písm.k) zákona č. 129/2010 Z.z., Okresný súd Dunajská Streda položil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálne otázky (týkajúce sa Smernice 2008/48/ES transpozícia, ktorej bola vykonaná zákonom č. 129/2010 Z.z.), pričom vec je vedená pod sp. zn. C - 42/15. V uvedenom konaní Slovenská republika uviedla: „Vzhľadom na vyššie uvedené možno dospieť k záveru, že čl. 10 ods. 2 písm. h) v spojení s písm. i) smernice 2008/48/ES sa majú vykladať v tom zmysle, že nevyžadujú, aby bola amortizačná tabuľka súčasťou zmluvy o úvere. Podľa názoru Slovenskej republiky je možné odpoveď na túto otázku dovodiť z jasnej formulácie v čl. 10 ods. 2 písm. i), ktorý stanovuje, že zmluva o úvere musí stručne a zrozumiteľne uvádzať, v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Smernica 2008/48/ES teda naopak neustanovuje povinnosť zahrnúť amortizačnú tabuľku priamo do zmluvy o úvere.“ V uvedenom konaní Európska komisia uviedla: „Na oboch miestach sa uvádza iba povinnosť uviesť výšku, počet a frekvenciu splátok, bez ďalších detailnejších požiadaviek. Preto podľa názoru Komisie zo smernice 2008/48/ES nevyplýva požiadavka uviesť presný dátum splatnosti každej jednotlivej splátky, ale postačuje informácia o výške, počte a frekvencii splátok. Podľa názoru Komisie sa amortizačná tabuľka poskytuje spotrebiteľovi na žiadosť, kedykoľvek počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto amortizačná tabuľka nemusí byť súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ Ďalej si žalobca dovoľuje poukázať aj na uznesenie Krajského súdu Nitra č. k. 15Co/82/2018-120 zo dňa 28.05.2020, v ktorom odvolací súd uviedol: „Ak teda zmluva obsahuje informácie, na základe ktorých je možné zistiť celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a to jednoduchým matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré zmluva v konkrétnom číselnom vyjadrení obsahuje, nemožno absenciu údajov o súčte týchto dvoch súm sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere, zvlášť, ak bol žalovaný ako spotrebiteľ na uvedenú skutočnosť v zmluve výslovne upozornený.“ Žalobca súdu uvádza, že v zmluve o úvere je aj jednoznačne a zreteľne uvedené, že žalovaný požiadala o základný súbor poistenia a v mesačnej splátke vo výške 77,30 EUR je započítané aj poistenie vo výške 3,30 EUR. V tomto kontexte žalobca poukazuje na ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov „Na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poistné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.“ Na základe uvedeného je zrejmé, že v danom prípade išlo o dobrovoľné poistenie vo forme doplnkovej služby, pričom do celkových nákladov úveru sa s poukazom na ust. § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch nezapočítavajú poplatky za nepovinné poistenie k úveru, tzn., že ak na získanie úveru nebolo poistenie povinné, poplatok za poistenie nemá byť započítaný do celkových nákladov spojených s úverom. Do celkových nákladov a poplatkov za poistenie úveru započíta, len ak je poistenie povinné na získanie úveru, resp. na získanie

za ponúkaných podmienok. V prípade zmluvy o úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovaným 1. nebol poplatok za poistenie zarátaný do celkových nákladov, nakoľko žalobca uzavrel zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby poistenia úveru, pričom táto nebola podmienkou na získanie úveru alebo získanie za ponúkaných podmienok. Na základe uvedeného je správne uvedená celková výška nákladov spojených s poskytnutím úveru ako RPMN a ďalšie náležitosti predmetnej zmluvy o úvere. Žalobca súdu zasiela tabuľku s výpočtom RPMN, z ktorej je súdu objasnené, že z dôvodu poistenia je ovplyvnená výška celkových nákladov ako i RPMN, ale i tá skutočnosť, že posledné platby boli stanovené vo výške 0 Eur a predchádzajúca bola stanovená na nižšiu sumu. Žalobca súdu ďalej doručuje upozornenie zo dňa XX.XX.XXXX, ktorým žalovaného upozornil na omeškanie jeho splátok a súčasne na možnosť využitia vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru spoločne s podacím hárkom preukazujúcim doručenie. Žalobca súdu doručuje aj výzvu na úhradu dlžnej sumy zo dňa XX.XX.XXXX, teda výzvu, ktorú pôvodný veriteľ vyhlásil úver za predčasne splatný spoločne s doručenkou. Ďalším listinným dôkazom, ktorý žalobca súdu doručuje je aktuálny stav úveru zo dňa XX.XX.XXXX, z ktorého vyplývajú jednotlivé platby žalovaného, ktoré žalovaný uhradil pôvodnému veriteľovi na predmetný úver ako i spôsob ich započítania a žalovaného omeškanie a posledná uskutočnená platba pôvodnému veriteľovi. Z vyššie uvedených a súdu doručených listinných dôkazov vyplýva, že žalovaný bol na omeškanie upozornený listom zo dňa XX.XX.XXXX a následne v lehote nie kratšej ako 15 dní (takmer o mesiac neskôr) bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru, z ktorých skutočností vyplýva správne a zákonné zosplatnenie úveru. K postúpeniu žalobca uvádza a konkrétne k ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách nasledovné: V zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/20170201%23poznamky.poznamka-87ac>>ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/20170201%23poznamky.poznamka-87ad>> Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“ Dovoľujeme si súdu poukázať článok obsiahnutý v „Súkromné právo 1/2015“, v ktorom sa uvádza nasledovné: Slovenská právna prax sa ešte podľa názoru autora (doc. JUDr. Kristián Csach, PhD., LL.M.) neustálila. Podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona: „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta.“ Podľa názoru najvyššieho súdu nejde v prípade § 92 ods. 8 ZoB o kogentné ustanovenie v tom zmysle, že by si ho strany nemohli zúžiť. Doslovne najvyšší súd uvádza, že predmetné ustanovenie „poskytuje možnosť postúpiť pohľadávku aj inej osobe ako banke“. Netvrdí, že by podmieňovalo možnosť postúpenia pohľadávok tými podmienkami a nezdá sa, že by ich považovalo za podmienky platnosti postúpenia. Najprísnejšie z nám prístupných rozhodnutí je však nedávne uznesenie Krajského súdu v Prešove, podľa ktorého: „ Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 ZoB môže byť však iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré s už (1) splatnými (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.“ Krajský súd však nevysvetlil, prečo považuje § 92 ods. 8 zákona o bankách za zákonné podmienky platného postúpenia pohľadávky banky. Najmä nie je zrejmé, ako sa z normy, ktorá umožňuje cedovať pohľadávky aj na iné osoby, ako je banka, a aj bez súhlasu klienta, stala norma, ktorá všeobecne podmieňuje platnosť cesie pohľadávky bez ohľadu na subjekt postupníka či súhlas dlžníka. Už samotný textuálny výklad predmetného ustanovenia

indikuje, že právnym následkom v danej norme nie je „môže postúpiť ale : „môže postúpiť aj inej osobe ako je banka, a to aj bez súhlasu klienta“. Okrem textuálneho výkladu musíme pri výklade právnych predpisov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na platnosť právneho úkonu mať na zreteli ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu 1 a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov, resp. pre neplatnosti posudzovať účel pravidla, ustanovujúceho neplatnosť právneho úkonu. Účelom §92 ZoB je, podľa nášho názoru, úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenie ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Účel je vyjadrený aj v dôvodovej správe k § 92 vládneho návrhu zákona o bankách, podľa ktorej: „ V ustanoveniach odsekov 1 až 7 (teraz ods. 8.) sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva.“ Hlavný účel §92 vrátane ods. 8 zákona o bankách bol teda aj podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. O tom, že by tieto podmienky podmieňovali platnosť právneho úkonu, niet v zákone ani v dôvodovej správe ani slova. Preto navrhujeme vykladať vzťah medzi bankovým tajomstvom a platnosťou postúpenia tak, ako to urobil český najvyšší súd, resp. nemecký Spolkový súdny dvor. Porušenie bankového tajomstva (vrátane porušenia § 92 ods. 8 ZoB) nevedie k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale k sankciám, predpokladaným zákonom o bankách, ako aj k zodpovednosti za škodu. Čiste hypoteticky, podporne, ak by žalobca pripustil, že § 92 ods. 9 ZoB diktuje podmienky platnosti postúpenia, tak potom tvrdíme, že výzva na úhradu dlžnej sumy zo dňa XX.XX.XXXX bola zároveň písomnou výzvou banky, a to v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že žalovaný bol do dňa postúpenia uvedenej pohľadávky, t.j. do dňa XX.XX.XXXX jednoznačne viac ako 90 dní v omeškaní s plnením jeho peňažného záväzku. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že žalobca, resp. právny predchodca žalobcu trvá na skutočnosti, že si splnil svoju povinnosť v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Na záver si dovoľuje žalobca poukázať na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn.: 27Co/31/2018 zo dňa 28.06.2018, najmä na nasledovné body rozhodnutia: bod 9) „Žalobca považuje zákonnú podmienku predchádzajúcej písomnej výzvy za splnenú predloženou výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa XX.XX.XXXX. Súd prvej inštancie nepovažoval predmetnú výzvu za dôkaz preukazujúci splnenie stanovenej podmienky, čo odôvodnil v ods. 17 rozsudku tak, že cit. „oznámenie o zosplatnení úveru zo dňa XX .X.XXXX nie je možné stotožňovať s výzvou podľa § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z., pretože výzva podľa § 92 ods. 8 logicky musí predchádzať vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, to z dôvodu, aby dlžník mohol reagovať na skutočnosti vo výzve uvedené, napríklad zaplatením omeškaných splátok a tak predísť zosplatneniu úveru.“ bod 10) „Podmienky platného postúpenia bankovej pohľadávky sú v § 92 ods. 8 zákona o bankách upravené nasledovne: cit. „ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že výzva podľa § 92 ods. 8 musí predchádzať postúpeniu pohľadávky, ale nevyplýva z neho, že by musela predchádzať zosplatneniu úveru. Primárnym účelom výzvy podľa § 92 ods. 8 vychádzajúc zo znenia zákona nie je upozorniť a umožniť klientovi banky zabrániť zosplatneniu dlhu (to je účelom výzvy, upozornenia podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), ale zabrániť postúpeniu pohľadávky na inú osobu veriteľa, ktorý nie je bankou (a teda nemá povinnosti určené zákonom o bankách a inými predpismi upravujúcimi činnosti banky) bez súhlasu klienta.“ Takýto výklad zodpovedá aj ďalšiemu predpokladu stanovenému zákonom pre postúpenie pohľadávky a to, že banková pohľadávka musí byť splatná (v čase postúpenia). Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými (dospelé splátky). Banka má právo postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu. Pre takýto postup banky je nevyhnutné, aby pristúpila v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami k vyhláseniu predčasnej mimoriadnej splatnosti celého úveru, čo je jej výlučným oprávnením, ktoré môže banka realizovať pred postúpením pohľadávky (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/44/2016, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/58/2016. Ak by sa aj prijal výklad súdu prvej inštancie ako správny, (tj. že výzva podľa § 92 ods. 8 musí predchádzať zosplatneniu pohľadávky), potom sa súd prvej inštancie nevysporiadal s výzvou právneho predchodcu žalobcu na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa XX.XX.XXXX (č.1. 26) a podacím hárkom z XX.XX.XXXX predloženými spolu so žalobou. Predložená výzva sa podľa dátumu jej podania (XX.XX.XXXX) javí ako výzva, ktorá predchádzala mimoriadnemu zosplatneniu pohľadávky ku dňu XX .XX.XXXX, teda by spĺňala podmienky, ktoré vyložil súd prvej inštancie v ods. 17 rozsudku. Súd prvej inštancie ale v napadnutom rozsudku neuviedol, aké skutočnosti z predloženej výzvy (ktorý dôkaz vykonal) zistil,

ani ako zistené skutočnosti vyhodnotil v zmysle aplikovaných právnych predpisov najmä v kontexte so svojím vysloveným právnym názorom. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že žalobca, resp. právny predchodca žalobcu trvá na skutočnosti, že si splnil svoju povinnosť v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ ako aj v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Žalobca si dovoľuje poukázať aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Cdo 36/2020 zo dňa 15.12.2020, uverejnené v zbierke stanovísk NS 1/2021, ohľadom doručenia jednotlivých písomností a v zmysle ktorého NS SR uviedol: „Ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa 11.2. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozície sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznamil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010). Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhoďenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na emailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky.“ Žalobca súdu oznamuje, že po podaní žaloby (XX.XX.XXXX) žalovaný uskutočnil platby v celkovej výške 2.020 eur. Vzhľadom na platby žalovaného je zrejmé, že žalovaný už uhradil takmer celú vymáhanú istinu priznanú súdom prvej inštancie výrokom I. rozsudku, č. k. 3Csp/65/2019 - 68 zo dňa 28.08.2019. Predmetom konania po vrátení veci z odvolacieho súdu je zamietajúca časť žaloby - výrok II rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 3Csp/65/2019 - 68 zo dňa 28.08.2019, o ktorej žalobca navrhuje rozhodnúť tak, že žalobu v zamietajúcej časti (výrok II rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 3Csp/65/2019 - 68 zo dňa 28.08.2019) prizná v celom rozsahu.

20. Na ďalšom pojednávaní konanom dňa 29.11.2019 žalovaný uviedol, tieto skutočnosti: ja som už vypovedal na predchádzajúcom pojednávaní, na tom trvám a snáď som súdu doložil aj rozpis jednotlivých platieb, ktoré som uhradil v súvislosti s tým, čo teraz odo mňa žiadajú. Ja len opakujem to, čo som uviedol, s tým, že ja som sa telefonicky dohodol so žalobcom, aby som platil 80,- euro mesačne až do Z. alebo P. XXXX, a ja takto postupujem. V tejto súvislosti som aj urobil prehľad jednotlivých splátok po 80,- euro, ktoré som uhradil od XX.XX.XXXX až do XX.XX.XXXX s tým, že mám aj poštové poukážky, ktoré som ešte platil pred XX.XX.XXXX. Takže podľa môjho názoru ja už prakticky nič nedlžím žalobcovi. Keďže som sa s ním dohodol, že v Z. XXXX by mali splátky skončiť. Možno pripúšťam, že pri týchto telefonických jednaniach bolo dohodnuté aj mesiac P. XXXX, takže v týchto dvoch mesiacoch, Z. XXXX a P. XXXX by mali byť splátky ukončené po 80,- euro. Nevieť, z akého dôvodu teraz žalobca žiada odo mňa cez 2000,- euro. Okrem toho, čo som uviedol, ja v podstate viac vecí nemám čo dodať. Ja postupujem podľa rozsudku, ktorý už bol vyhlásený a podľa telefonickej dohody so žalobcom. Ďalšie návrhy na dokazovanie nemám.

21. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

22. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

23. Podľa § 2 ods. písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania a veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

24. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 až 54 Občianskeho zákonníka.

25. Podľa § 52 ods. 1 až ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

26. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

27. Podľa § 53 ods. 2, ods. 3, ods. 5 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

28. Podľa § 54 ods. 1, ods. 2, Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy 1, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

29. V zmysle § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy 2, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

30. Podľa § 369 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia. Ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

31. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

32. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z.

33. Podľa § 10c uvedeného nariadenia, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

34. V zmysle § 3 nariadenia v znení účinnom po 31.1.2013, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

35. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

36. Podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

37. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

38. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že medzi žalovaným ako klientom a žalobcom bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere dňa XX.XX.XXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru za dojednaných podmienok, pričom žalovaný si povinnosti vyplývajúce z predmetnej zmluvy neplnil, a preto žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť zmluvy a požadoval od žalovaného zaplatať sumu 3.471,84 eur.

39. Nepochybne zmluvy uzavreté medzi stranami sporu sú spotrebiteľskými zmluvami, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že sporné zmluvy je potrebné považovať za spotrebiteľské zmluvy, je potrebné na ne aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

40. Ďalej súd zistil, že podľa zmlúv sa na predmetný právny vzťah mali použiť aj ustanovenia Obchodného zákonníka.

41. V slovenskom právnom poriadku existuje duálna právna úprava záväzkov, pričom rozlišujeme ich občianskoprávnu a obchodnoprávnu úpravu. Vzťah dvoch kódexov súkromného práva a to Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka je vzťahom *lex specialis* ku *lex generalis*, pričom použitie Občianskeho zákonníka je subsidiárne - právne vzťahy podriadené režimu Obchodného zákonníka sa budú riadiť Občianskym zákonníkom v tých otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje. V rámci obchodno-záväzkových vzťahov existuje aj skupina vzťahov, ktoré môže označiť ako fakultatívne obchodné záväzkové vzťahy, v ktorých si zmluvné strany môžu v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti dohodnúť obchodnoprávny režim svojho záväzku (§ 262 Obchodného zákonníka).

42. Obchodný zákonník aplikáciu právnej úpravy inštitútu spotrebiteľských zmlúv nevylučuje, ani komplexne neupravuje osobitným spôsobom a ide o kogentné ustanovenia Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné ju v skutkovo relevantných právnych vzťahoch aplikovať, pričom nie je relevantné či ide o relatívne obchodný záväzkový vzťah, absolútny obchodný záväzkový vzťah alebo fakultatívny obchodný záväzkový vzťah.

43. Právna ochrana spotrebiteľa je jednou z priorít oblastí záujmu nielen práva Európskej únie ale aj nášho právneho poriadku. Nie je prípustné, aby sa kogentné normy určené na ochranu spotrebiteľa obchádzal zvolením iného zákona, ktorý primárne nie je určený na úpravu či realizáciu spotrebiteľských vzťahov, t.j. vzťahov, ktoré vznikajú pri nákupe tovarov a poskytovaní služieb spotrebiteľom, ktorí nekonajú pri uzatváraní zmluvy v rámci svojej podnikateľskej či inej zárobkovej činnosti. Zvolenie režimu Obchodného zákonníka nie je prípustné v prípadoch tzv. typových spotrebiteľských zmlúv, keď z celého

kontextu uzatvorenej zmluvy je zrejmé, že sa uzatvára v zmysle Obchodného zákonníka len preto, aby sa vylúčili právne normy určené na ochranu spotrebiteľa. Nie je ani prípustné, aby dvom spotrebiteľom v porovnateľnej situácii neboli garantované rovnaké právne prostriedky a ochrana len s ohľadom na to, dodávateľ zvolí režim iného zákona. Aj pri zmluvách uzatváraných v zmysle Obchodného zákonníka je potrebné pri realizácii či aplikácii práva postupovať podľa ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku či osobitných právnych predpisoch ako napr. zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa.

44. Na základe vyššie uvedeného súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľskú zmluvu.

45. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere si žalobca uplatňoval svoj nárok na zaplatenie sumy 2.952,39 eur pozostávajúcej z jednotlivých zložiek ako súd uviedol vyššie.

46. Je pritom nepochybné, že žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver na základe zmluvy v sume 3.000 eur, ktorý žalovaný mal splátiť v 96 mesačných splátkach po 77,30 eur, z toho mesačná splátka 74,00 eur a náklady spojené s poistením schopnosti splácať úver vo výške 3,30 eur, pri výške úrokovej sadzby 25,12 % ročne s tým, že prvá splátka bola splatná dňa XX.XX.XXXX a posledná splátka dňa XX.XX.XXXX. Keďže žalovaný si svoju povinnosť splácať úver riadne a včas nespínil, žalobca ku dňu XX.XX.XXXX zosplatnil celý úver.

47. V danom prípade zmluve chýba údaj požadovaný podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon výslovne vyžaduje špecifikáciu splátky, aká časť z nej náleží istine, aká časť úroku a koľko z nej predstavujú prípadné poplatky. Splátky v zmysle požiadavky zákonnej úpravy musia byť špecifikované, teda rozpísané podľa hodnoty istiny a hodnoty úroku, príp. poplatkov v jednotlivých splátkach. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch zákon, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (u každej takejto čiastkovej položky). Spotrebiteľ by takto nemal byť pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, zavádzaný ani problematickým údajom o úrokoch, z ktorého nebude schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť.

48. V rozsudku zo dňa 27.11.2014 vo veci sp. zn. 7Co/220/2014 Krajský súd v Prešove uviedol –„Jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcou z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je i to, že táto zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená len jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia. Tento nedostatok spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa posudzuje ako bezúročný a bez poplatkov.“

49. Musí byť bez akýchkoľvek pochybností ustálené, že účelom uvedenej právnej úpravy je poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Spotrebiteľ má byť totiž informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkoch súvisiacich s úverom. Žalobca pritom ako dodávateľ má zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaje o výške úrokov a poplatkov a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky. Iba takáto informácia pre spotrebiteľa prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný v predmetnom prípade však túto možnosť nemal, keďže výška úrokov a poplatkov nie je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (porovnaj aj uznesenie NS SR sp.zn. 2Cdo/245/2010).

50. Pokiaľ ide o právny názor vyjadrený v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bírúová, na ktorý vo väčšine prípadov žalobcovia odkazujú, súd sa tejto problematike venuje v nasledujúcich bodoch, na ktoré odkazuje.

51. V uvedenej právnej veci Súdny dvor EÚ vo svojej odpovedi na 5. a 6. otázku uviedol, že Článok 10 ods.2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

52. Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - Zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

53. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa.

54. V danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a Zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

55. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok.

56. Súd preto musí skúmať, či môže Smernici priznať nepriamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho Zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

57. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem (bližšie k danej problematike napríklad aj <http://www.najpravo.sk/clanky/preco-rozsudok-sdeu-vo-veci-home-credit-slovakia-c-a-klara-biroovanie-je-sposobily-zmenit-rozhodovaci-prax-vseobecnych-sudov-sr.html>).

58. V súlade s § 220 ods. 2 CSP súd zohľadňuje aj ustálenú rozhodovaciu prax súdov. Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Biróovej, je potrebné uviesť, že judikatúra vyšších súdov sa v otázke jeho aplikácie odlišuje. Súd preto poukazuje na vyššie cit. ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a najmä na interpretačné

pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

59. Súd preto pri výbere ustálenej rozhodovacej praxe priklonil sa k tej, ktorá uprednostňuje výklad sledujúci záujem spotrebiteľa, teda výklad pre spotrebiteľa jednoznačne výhodnejší, nakoľko princíp ochrany práv spotrebiteľa patrí podľa ustálenej praxe medzi jeden z najdôležitejších princípov právneho poriadku. V súvislosti s významnosťou tohto princípu súd poukazuje na názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 1/2012, podľa ktorého „princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.“

60. Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15 súd poukazuje napríklad na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/104/2016 zo dňa 30. 03. 2017, v ktorom sa uvádza: „Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Súd je preto názoru, že napriek odkazu žalobcu na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.“

61. Súd poukazuje v danej súvislosti aj na rozsudok NS SR z 28.06.2016 sp. zn. 7Sžo61/2015, porov. tiež pri použití historického výkladu k totožnej dikcii podľa zákona č.258/2001 Zz. rozsudok NS SR vo veci 7Cdo/128/2016). Slovenská republika do nového Zákona o spotrebiteľských úveroch prevzala z predchádzajúceho zákona totožnú dikciu splácania spotrebiteľských úverov podľa splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

62. Zároveň súd poukazuje na názor vyslovený Krajským súdom v Trenčíne v rozhodnutí sp.zn. 27Co/36/2017 zo dňa 28. 02. 2017: „K poukazu na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 zn. C-42/15 odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 4. júla 2006, C-212/04 Adeneler, v ktorom uviedol, že povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva (pozri analogicky rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, body 44 a 47). Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, toto právo prináleží len vnútroštátnym súdom.“

63. Súd tiež poukazuje na ďalšie rozhodnutia, a to na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1Co/2/2017 zo dňa 28. 06. 2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16Co/7/2017 zo dňa 24. 07. 2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/164/2017 zo dňa 27. 06. 2017.

64. Pre absenciu (povinných) náležitostí zmluvy je potrebné považovať tento spotrebiteľský úver za úver bez poplatkov a bez úrokov, ako to vyplýva z cit. ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpísania zmluvy. Aj absencia iba jednej z nich má tie isté dôsledky.

65. Odhliadnuc od uvedeného, taktiež nie je naplnené zákonné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ďalšou zákonnou náležitosťou úverovej zmluvy v čase jej uzatvorenia bola aj celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť.

66. Žalobca síce uvádza v čl.4 zmluvy celkovú čiastku úveru vo výške 6.926,51 eur, ale súd má za to, že údaje uvedené v zmluvnom formulári nekorešponujú so skutočnosťou. Výška mesačnej splátky je 77,30 eur, počet splátok 96. Avšak 96 splátok po 77,30 eur predstavuje spolu sumu 7.420,80 eur. Ak by aj súd nezarátal do výšky mesačnej splátky sumu poistenia 3,30 eur mesačne, celková čiastka úveru by predstavovala sumu 7.104,00 eur. V zmluve je však uvedená celková čiastka úveru 6.926,51 eur, čo je zavádzajúci údaj pre spotrebiteľa. Údaje uvedené v zmluvnom formulári nekorešponujú so skutočnosťou, čoho dôsledkom je bezúročnosť a bezpoplatkovosť celého úveru pre absenciu

obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to aj chybná informácia o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

67. Uvedené jednoznačne spochybňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V tejto súvislosti, súd poukazuje aj na názory v odborných článkoch: „Súdny dvor sa vo svojom rozhodnutí venoval výlučne sankciám vo vzťahu k absencii obligatórnych náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere a, napokon, za použitia výkladu a *contrario* z rozsudku vyplýva, že za nezávažné porušenie, ktoré by sa nemalo trestať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, možno považovať jedine absenciu takej zmluvnej náležitosti, ktorá nemôže nijakým spôsobom spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ (Systém ASPI - stav k 16.6.2017 do čiastky 66/2017 Z.z. Pokus o demýtizáciu rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Biróovej).

68. Podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

69. V predmetnej zmluve bola uvedená RPMN vo výške 28,21 %, pričom podľa prepočtu má byť správne uvedená sadzba 30,08 % (výpočet súd realizoval prostredníctvom kalkulačky <<https://ekonomika.sme.sk/kalkulacky/spotrebiteľsky-uver-rpmn-rpsn.php>>). Súd pri tomto výpočte vychádzal z výšky úveru 3.000 eur, výšky splátky úveru 77,30 eur pri ich počte 96. Z daného vyplýva, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo má podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy za následok, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov, a to od počiatku. Ak by žalobca do výpočtu nezarátal poplatok za poistenie, ktorý považuje za doplnkovú dobrovoľnú službu, výška RPMN by pri parametroch tejto zmluvy, t. j. výška úveru 3.000,- eur a výška splátky 74,00 eur, predstavovala výšku 28,10 %. Obidva číselné prepočty RPMN nezodpovedajú výške RPMN uvedenej v zmluve. Zo samotného formulára úverovej zmluvy však nevyplýva, že sa jedná o dobrovoľnú službu, ktorá nemá byť súčasťou RPMN. Nie je z formulára zistiteľné, či dlžník mohol odmietnuť poistenie a úver by mu bol poskytnutý za rovnakých podmienok. V súvislosti so zarátaním poplatku za poistenie do výpočtu RPMN pozri rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/98/2017 zo dňa 25.04.2017.

70. Vychádzajúc z uvedeného je potom žalovaný povinný vrátiť žalobcovi len hodnotu toho, čo jej dodávateľ poskytol, bez akéhokoľvek navýšenia, teda bez úrokov z úveru a bez akýchkoľvek poplatkov, poistenia, bankových poplatkov.

71. Popretím úveru ako absolútneho obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarca sledoval dôležitý cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 OZ boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 ods. 1 OZ reguluje aj absolútne obchody.

72. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ je ustanovením *lex specialis* s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov.

73. Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ preto treba vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávne úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce neharmonizuje dualistické právne úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej

strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 OZ.

74. Žalobca v zmysle zmluvy poskytol žalovanému úver vo výške 3.000 eur, pričom žalovaný uhradil celkovo sumu do podania žaloby vo výške 997,60 eur, preto pri súčasnom závere o vyhlásení úveru za bezúročný a bez poplatkov, by zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi len zostatok neuhradenej istiny, a to vo výške 2.002,40 eur (3.000 eur - 997,60 eur). O tejto povinnosti však súd rozhodol už I. výrokom rozsudku zo dňa 28.08.2019. Predmetom tohto sporu je preto zostatok neuhradenej istiny spolu s príslušenstvom vo výške 949,99 eur. Vzhľadom na vyššie uvedené, vyhlásením úveru za bezúročný a bez poplatkov, súd má za to, že žalovanému už žiadna ďalšia povinnosť platiť žalobcovi, ako tá, na ktorú bol v zmysle rozsudku, č. k. 3Csp/65/2019 - 68 zo dňa 28.08.2019, právoplatne zaviazaný, nevplyva.

75. Na základe vyššie uvedených skutočností preto súd žalobu žalobcu čo do zvyšku zamietol.

76. Pokiaľ ide o platné postúpenie pohľadávky, súd sa stotožňuje s názorom žalobcu, že žalobca, resp. právny predchodca žalobcu si splnil svoju povinnosť v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Výzva na úhradu dlžnej sumy zo dňa XX.XX.XXXX bola zároveň písomnou výzvou banky, a to v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Z toho jednoznačne vyplýva, že žalovaný bol odo dňa postúpenia uvedenej pohľadávky, t. j. odo dňa XX.XX.XXXX jednoznačne viac ako 90 dní v omeškaní s plnením jeho peňažného záväzku.

77. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

78. V zmysle § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

79. Z celkovo uplatnenej sumy žalobcom vo výške 6.229,98 eur s prísl., bolo žalobcovi priznaných 2.002,40 eur s prísl., teda žalobca mal v konaní úspech 32 % a neúspech 68 %, čo predstavuje úspech žalovaného. Nárok na náhradu trov konania tak vznikol na strane žalovaného, a to v rozsahu 36 %.

80. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania má byť rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia. V tejto súvislosti súd považuje za potrebné poukázať aj na článok 17, kde je stanovený princíp hospodárnosti konania, ako aj postup súdu bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu. Nakoľko žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, súd rozhodol už v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, že stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

81. Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak, ako je uvedené výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia písomne na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.